

Lovci odměn

Stál jsem zády k pokroucenému kmeni staré borovice a v ruce držel nataženou kuši. Předloktím jsem zakrýval lučiště, aby se od leštěného kovu neodrazil ani sebemenší paprsek světla, a snažil jsem se dýchat pomalu a bezhlučně. Patnáct metrů pode mnou pralesem tiše postupovala horská gorila. Kráčela po dvou v hlubokém předklonu, občas se paží dotkla země, jindy se zahákla za větev některého ze stromů. I shrbená byla stejně vysoká jako já. Kdyby se narovнала - kdyby se mohla narovnat, protože někteří přírodopisci tvrdí, že tito napůl mýtičtí tvorové nemohou chodit vzpřímeně -, musela by být vysoká jako medvěd kodiak. Náhle ji něco zaujalo ve větvích obrovského jilmu přímo nad ní. Vzpažila, pravou rukou se chytila jedné ze silných větví a vytáhla se vzhůru. V dalším okamžiku byla pět metrů vysoko, zahlédl jsem jen zákmit rychlého pohybu a vzápětí už stála zpátky na zemi. Za kůži na hřbetě, jako by to byla obyčejná malá kočka, držela velkého rysa. Snažil se ji seknout drápy, ale nedosáhl na ni. Druhou paží ho praštila z boku do hlavy a šelma okamžitě ochabla. Potom se otočila, takže jsem neviděl, zda žere svou kořist celou, nebo si vybírá. Na čele se mi perlil pot, pochyboval jsem, že by ji jedna má střela zastavila. Tohle byl skutečný vládce hor, před kterým utíkaly i tolik obávané stříbrné pumy. Naštěstí horských goril nebylo mnoho a žily jen v nejneprístupnějších oblastech Modrých hor, v hlubokých údolích mezi horskými valy pokrytými věčným ledem. Poslední exemplář byl uloven zhruba před sto padesáti lety a Gitberg ho popsal ve své Velké knize přírodních kuriozit. Op se náhle zastavil, klesl na čtyři a vzápětí jsem už jen podle vlnící se vegetace odhadoval, kam běží. Potlačil jsem zaklení, ale od stromu jsem se hnout neodvážil. Můj kuň polekaně zaržál, zvuk přerušil tupý úder následovaný praštěním kostí.

Za svou zvědavost jsem jako mnohokrát předtím zaplatil. Sice jsem na vlastní oči viděl stvoření z přírodopisných legend, věděl jsem, že chodí po zadních, umí se napřímít a že pověsti o strašlivé síle i rychlosti nepřehání, k tomu jsem mohl vyvrátit báchorky o údajné inteligenci těchto tvorů, které jim přisuzovaly spoustu lidských vlastností, včetně znalosti ohně a používání nástrojů. Dál jsem však musel po svých.

Gorila se u koně zdržela sotva hodinu a pak pokračovala ve své osamělé pouti. Vybírala si. Sežrala vnitřnosti a nejlepší maso kolem páteře. Nezlomila koni vaz, jak jsem si původně myslel, ale ranou shora mu přerazila hřbet. Protože se mé zásoby začínaly tenčit a má cesta se najednou prodloužila, vyřezal jsem pár kilogramů masa, zabalil ho do listů a přihodil k výbavě. Večer nebyl daleko, ale u mršiny jsem tábořit nechtěl. Přehodil jsem si jezdecké brašny přes jedno rameno, tornu a sedlo přes druhé, pochvu zavěsil na popruh, abych se při případném pádu nepřizabil, a obtížený jako skutečný soumar se vydal na další cestu. Po událostech v DownDownu, kde jsem nepřímou vyprovokoval lidi k vypálení čarodějnické citadely, jsem za sebou chtěl zamést stopy a měl jsem zato, že cesta přes hory je ideální a nejjednodušší způsob, jak to udělat. Neodhadl jsem to přesně, ale to se mi také nepříhodilo poprvé.

Do Brambagu jsem dorazil až o čtyři dny později. To už mě veškerý vztek ze ztráty koně opustil a užival jsem si cestu beze spěchu. Ramena jsem měl od nošení tolika věcí jediný mozol, ale neodhodil jsem ani sedlo, protože jsem na nové prostě neměl.

Brambag bylo město - křižovatka. Kupecké stezky se zde odkláněly severovýchodním nebo jihovýchodním směrem podél úpatí Modrých hor. Hlavní dopravní tepnou však byla Utana, řeka díky práci nevolníků splavná na většině délky svého toku. Tvořila jednu z hlavních obchodních cest císařství. Hradby zde jako u většiny novějších měst ve vnitřním impériu nebyly, místo nich město obklopovala asi dva metry vysoká zeď. Ta nesloužila k obraně, ale k rozdělení pozemků na lacinější a dražší. Vnitřní dražší pozemky majiteli přinášely obchodní privilegia a samozřejmě prestiž. Tohle všechno jsem znal z knih. Nikdy tam však nezmiňovali, že ceny se v Brambagu téměř vyrovnají cenám v hlavním městě Saxpolis. Měl jsem spoustu nepříliš čestně nabytých peněz v Horowitzově bance, ale to bylo daleko na jihu východního pobřeží. Možná bych se k nim po čase nějak dostal, ale já se potřeboval najíst, umýt a vyspat právě teď. Návštěva nevěstince také stála za úvahu.

Po chvíli courání po prašných uličkách a vyhýbání se vozkům, kteří si mysleli, že se vejdou se svými povozy úplně všude, jsem dorazil ke stroze postavené budově místního městského správce. Bylo zřejmé, že tento post zde není ve šlechtických rukách, poněvadž budova by v tom případě

vypadala mnohem honosněji a strážní by měli nárameníky zdobené minimálně stříbrem. Zaujala mě stará známá dřevěná tabule se stříškou proti větru a dešti, polepená portréty zločinců. Tady ani v okolí jsem ještě nikdy nebyl, to znamenalo, že po mně s největší pravděpodobností nepátrají. Portrétů s nápisy ‚Hledán živý‘, případně ‚Živý, nebo mrtvý‘ tam byla spousta, ale většinu z nich označili razítkem, že zájem úřadů už pominul. Jen tři z nich vypadaly slibně. Nejvíce se mi zamlouval plakátek jistého Ramireze Lekata stíhaného za neplacení daní. Odměna zněla na dvě stě zlatých, pokud ho člověk dopadl živého. Na pět stříbrných v případě dodání mrtvého těla. Očividně z něj chtěli ještě něco vyždímat.

Posunul jsem si sedlo na rameni a vykročil k hlídaným dveřím.

"Kampak, mladej?" opřel mi dlaň o hrudník rozložitý strážce.

Nemám rád, když na mě někdo sahá, a mladej už mi dlouho nikdo neřekl. Jizvy, dvakrát přeražený nos a něco v očích, co mi v nich zůstalo po letech na útěku před otcovými muži a po dalších nepěkných věcech, do nichž jsem se na cestách namočil, mě dělají starším.

Dívali jsme se jeden na druhého, já byl vyšší, ale on se cítil posílen přítomností svého parťáka.

Možná však dělal jen svou práci. Ustoupil jsem o krok, aby na mě nedosáhl.

"Jdu se zeptat, jaká jsou pravidla, pokud chci vyinkasovat odměnu za dopadení zločince," řekl jsem po pravdě.

"S tímhle železem tě dovnitř nepustím, chlapče," ukázal na můj meč. "A kuši raděj zahod', šlechtici je moc neradi vidí," doporučil mi.

Očividně si můj ústup vyložil jako projev slabosti. Nejhorší bylo, že i já jsem to tak cítil. Znovu jsem si připomenul, že jen dělám svou práci.

Opřel jsem kuši o stěnu, povytáhl meč z pochvy a ukázal mu čepel. Byla to chaabská zbraň a dostal jsem ji od jednoho domorodého šamana. I hlupáci, kteří stěží rozeznají meč od šavle, znají charakteristickou barvu chaabské oceli a jednoduchý vzor, kterým své výrobky tamní mečíři značí.

"Kolik myslíš, že tahle zbraň stojí?" zeptal jsem se. Mlčel a valil oči na meč.

"Určitě víc než slušná farma. Já teď jdu, abych zjistil, jak dopadnout nebo zabít člověka, aby mi za to zaplatili peníze. Hlídej ten meč dobře, za chvíli jsem zpátky."

Skoro násilím jsem mu vtiskl jílec do ruky a nechal ho stát přede dveřmi. Možná ze mě časem bude i diplomat.

Vnitřek domu byl stejně strohý a účelný jako jeho zevnějšek. Žádné koberce, na bílo omítnuté stěny bez výzdoby a velká okna, aby se nemuselo příliš svítit. V koutě se skromně krčila malá kachlová kamna. Zajímalo by mě, co dělají v zimě, protože ty tady musely být opravdu studené. Možná netopili vůbec a každý dostal v zaměstnání jedny rukavice navíc.

Od úředníka spěchajícího odkudsi kamsi jsem se dozvěděl, kde sídlí správce. Než jsem však na příslušné dveře zaklepal, málem mě porazil zavalitý muž v saténovém kabátě s vestou prošívanou zlatem. Na levé ruce měl dva masivní prsteny. Jeden vypadal jako pečetní, ale v té rychlosti jsem si nebyl jistý.

Zůstal stát ve dveřích a zkoumavě si mě změřil od hlavy k patě. Nechápal jsem, co ho na vysokém hubeném chlapovi, který se po několika týdnech vynořil z divočiny a na jeho oděvu je to znát, tak zajímá. Skoro mi připadalo, že to jsou nože v botách, v pouzdrech na zápěstí a bandalíru na prsou. Přitáhl jsem si plášť, abych nevypadal jako pochodující krámek na železo.

"Hledáte práci?" zeptal se přímo.

Měl energický a sebevědomý hlas úspěšného muže, odhadl jsem ho na místního správce.

"Ano. Zjistil jsem, že jste na Ramireze Lekata vypsali odměnu dvě stě zlatých. Jdu se zeptat, jaké jsou podmínky jejího získání," řekl jsem.

"Nejsem správce, ale člověka jako vy potřebuju. Naši místní úředníci," natočil hlavu na stranu, aby to bylo slyšet i v místnosti za ním, "totiž nejsou schopni chytit pár zločinců a udržet obchodní stezky bezpečné! Pokud tu práci vezmete, dám vám padesát zlatých zálohy a tři sta dalších, když budete úspěšný," promluvil tentokrát již jen ke mně.

Tři sta padesát je víc než dvě stě. Aby to člověk pochopil, nemusí studovat univerzitu, navíc za vyslechnutí jeho nabídky jsem nic nedal.

Venku před tabulí s hledanými zločinci postával podsaditý chlapík středního věku. Mohl být tak

mého věku a vypadal, jako by ho sestavili ze samých hranolů. Široká ramena, silný trup se širokým hrudníkem, silné paže i nohy. I obličej měl hranatý, ale kupodivu docela pohledný. Těžkou bradu vyvažoval velký nos a výrazné obočí. Ozbrojený byl dvěma krátkými, sotva šedesát centimetrů dlouhými meči s lehce zakřivenou čepelí. Každý nosil vysoko na jednom boku tak, aby je mohl současně tasit křížem.

Přestože se na mě přímo nepodíval, věnoval mi až příliš velkou pozornost.

O půl hodiny později jsem seděl v pracovně Jeliga Nada a ve sklence jsem opatroval sametové červené víno z kročských vinic. Nejlepší, jaké jsem za poslední měsíc pil. V mém případě to ovšem neznamenal mnoho. V horách jsem nepotkal ani jeden výčep nebo hospodu. O lepších podnicích nemluvě.

"Zbytky druhé karavany jsme objevili těsně před Taumským sedlem. Byla přepadena, zboží ukradeno, všichni mí lidé povražděni. Čas od času se to stane, zločinci jsou všude. Ale tohle bylo podruhé za sebou, navíc jsem najal větší počet ozbrojenců než obvykle," popisoval situaci Jeligi Nad. Někdo zaklepal a téměř současně se dveře otevřely. "Pane Nade? Jdu se ujistit, že u položky s hedvábím nedošlo k žádné chybě. To množství je třikrát větší než obvykle."

Do pracovny vklouzl chlapík v šedivém plášti se štětinatou bradkou a očima posazenýma těsně u kořene nosu. Jeligi Nad se na stránku letmo podíval.

"Hedvábí je v pořádku, ale chtěl jsem dvacet pět kubických metrů stavebního dříví, a ne pět. Pošlete mi sem písaře a řekněte mu, ať počká venku, a také Valega." Nad se ve svých obchodech opravdu vyznal. "Má třetí karavana je ještě víc chráněna. Jsem si jistý, že takové množství mužů odradí jakoukoliv lupičskou bandu," vrátil se k tématu, jakmile se za účetním zavřely dveře.

"Potom nechápu, proč chcete utrácet tři sta zlatých za mé služby," řekl jsem.

"Protože nevěřím v teorii náhodných lupičských útoků, jak se mi snaží namluvit správce. A také jsem to ostatním obchodníkům řekl. Myslím, že tohle je práce Kiba Belize, mého hlavního konkurenta. Po vás chci, abyste to dokázal!" Jeho nezúčastněný tón byl pryč, do hlasu se mu vmísil vztek.

"Za to dostanu zbylých tři sta," uvažoval jsem nahlas. "Co když však zjistím, že vaše karavany opravdu přepadla dobře zorganizovaná banda, nebo v tom má prsty někdo úplně jiný?"

Jeligi Nad luskl prsty. Druhý prsten byl opravdu pečelní, už na pohled velmi dokonalá práce od nejlepšího rytce. Odhadoval jsem, že si ho musel nechat udělat v Saxpolisu. Tam pracovali mistři svého oboru.

"Překvapilo by mě to, ale svou odměnu samozřejmě dostanete i v takovém případě. A já budu spokojen, protože se útoky nebudou opakovat. Stojí mě to ohromné množství peněz."

Věřil jsem mu. Sepsali jsme smlouvu a se čtyřmi desítkami za opaskem a deseti kulatými v měsci jsem vyšel ven. Na schodech jsem potkal velkého chlapa v košili bez rukávů a v železných šupinami pobité kazajce. Spěchal k Nadově pracovně. Protože vážil přes metrák a u opasku měl tesák, odhadl jsem, že tohle asi nebude účetní, ale Valeg. Každý z bohatých mužů musí zaměstnávat podobné typy. Díky tomu jsem dostal práci i já.

Den už měl sice svůj vrchol dávno za sebou, ale hospody zely prázdnotou - lidé se stále ještě honili za prací a penězi, a ne za zábavou. První člověk, kterého jsem se zeptal, kde najdu Kiba Belize, přede mnou vyloženě utekl, druhý odsekl, že mě k němu ani nepustí, a teprve třetí mi popsál cestu k jeho domu.

Belizova rezidence si rozlehlostí ani honosností v ničem nezařadila s Nadovým obydlím. Dvnitř mě, jak jsem správně odhadl, nepustili, ale kupodivu mi oznámili, kde se pan Kib Belize právě zdržuje - jednal v přístavu. Můj plán byl jednoduchý. Než se pustím do pátrání, chtěl jsem se ho přímo zeptat, zda přepadá Nadovy karavany. Nepředpokládal jsem, že by se podřekl. Doufal jsem však, že mi jeho reakce napoví, zda se na něho při pátrání zaměřit, či ne.

Říční přístav se od námořního odlišuje už na první pohled tím, že lodě v něm kotví namačkané jedna na druhou. Mohou si to dovolit, protože příliv, odliv, příboj a vlny zdvižené větrem znepríjemňují na řekách námořníkům život jen minimálně. Tady to vypadalo jinak: změt' člunů, plachetnic, veslic, velkých prámů s plochým dnem jen sporadicky členily úzké lávky na dřevěných pilotech dosahující daleko od břehu. Vzduch čpěl rybinou a zatuchlinou, voda byla hnědá a plná

odpadků. Až dál od přístavu ji čistil nepříliš silný proud a protější břeh se ztrácel v oparu. Tady v blízkosti hor měla Utana vody dost, značnou část jí ztratí až na dolním toku v horkých stepích crambijského vnitrozemí.

Kiba Belize jsem poznal na první pohled podle pánovitého hlasu a tónu, kterým komandoval všechny okolo sebe. Byl malý, kolem padesátky, obličej měl vrásčitý a hubený. Oblečený byl do dlouhého černého pláště, kolem krku nosil masivní zlatý řetěz. Stál na dlouhé úzké veslici obklopen svými lidmi a dohadoval se s posádkou. Vypadalo to, jako by chtěl něco koupit. Po chvíli jsem pochopil, že k veslici patří ještě tři další lodě. Belizovi muži svého šéfa obklopovali, jako by se obávali okamžitého napadení. Nevypadalo to nejlépe, ale proboxovat se přes řadu dveřníků, strážců a majordomů by bylo určitě mnohem těžší. Vyběhl jsem na sousední lávku, došel až ke konci koberce z lodí a pak přeskakoval z jednoho plavidla na druhé. Blížil jsem se k nim ze strany od vody, odkud nikoho nečekali. Všichni byli tak zaujati jednáním připomínajícím obyčejnou hádku, že si mě všimli, až když jsem se přehoupl přes zábradlí přímo mezi ně.

"Pane Belizi?" obrátil jsem se na obchodníka. "Pan Nad tvrdí, že přepadáte jeho karavany. Je to pravda?"

Beliz sevřel čelisti, až mu pod papírově tenkou kůží naskákaly zřetelné obrysy žvýkacích svalů.

"To není nikdo od nás," prohlásil chlap zastupující druhou stranu a díval se na mě, jako bych spadl z měsíce.

"Už jste prý nechal zničit dvě karavany!" kul jsem železo.

"Zabijte ho!" zachrčel Beliz.

Bylo až příliš žhavé. Střízlík s pěšinkou pozvedl kuši; švihl jsem rukou, zbraň mu vypadla a on se zhroutil s nožem v rameni. Udělaný pořez s vyholenou pleší po mně s minimálním zpožděním sekl mečem shora, ukročil jsem, chytil ho za zápěstí útočící ruky, levou dlaní zatlačil na loket a vedl jeho paži v oblouku kolem sebe. Jeho vlastní setrvačnost s bolestí z rychle nasazené páky ho zvedly do salta, přeletěl přes bort a zmizel pod hladinou. To už jsem stál tělo na tělo u Belize s dalším nožem v ruce. Ostří čepele jsem opíral o jeho hrdlo.

"Uvolněte mi cestu! Stačí jediný rychlý pohyb a váš šéf to má za sebou!" řekl jsem vzrušeněji, než jsem si sám přál. Takovou reakci jsem od obchodníka nepředpokládal.

"Poslechněte ho, sakra!" skřípavým hlasem štěkl Belize. "Kdo si myslíte, že vás bude tak štědře platit, až mě zabije? Jestli mi něco udělá, zkrátím vám mzdu, hovada pomalá!" vztekal se.

Tuhý chlapík. Pomalu jsem s Belizem jako štítem vycouval na lávku a pak stejným způsobem pokračoval dál. Strážci nás následovali v odstupě několika kroků. Pokud jsem viděl, dalšího střelce neměli a kuši nechali ležet na místě. Opravdu břídlivé.

"Umíte plavat?" zeptal jsem se tiše, když už nás od břehu dělilo jen pár kroků.

"Jo," odpověděl nevrle.

"Váš šéf neumí plavat. Pamatujte na svou mzdu!" křikl jsem a shodil ho do vody.

Po třech opatrných krocích jsem se dal na útěk. Mě si nevšíмали, zajímal je jen jejich šéf. Ještě že je zlato pro všechny lidi tak přitažlivé.

Rychle jsem prošel na druhý konec města a vybral si průchozí hospodu. Nemyslel jsem si, že by si přesně pamatovali můj zevnějšek, protože se všechno seběhlo velmi rychle. Ale opatrnosti nikdy není dost. Zvlášť potom, co jsem provedl takovou hloupost. Bylo to o fous, zachránila mě jen rychlá reakce.

Objednal jsem si něco k jídlu a pití. Víno jsem neriskoval a spokojil se pro začátek s pivem. Poté, co jsem spořádal druhou porci vepřového, druhý džbán piva a druhou misku pšeničných placek, jsem zjistil, že všechno zlé je k něčemu dobré. Hospoda nebyla jen hospoda, ale i tančírna a nevěstinec v jednom. Místo přímo pro mě. Vyměnil jsem pivo za víno a po dvou předchozích džbánech ani to nechutnalo zle. Začal jsem po očku pozorovat pracující holky, abych zjistil, kolik je místní taxa. Už dávno jsem se smířil s tím, že vzhledem ke své vizáži musím platit třikrát tolik, co ostatní muži, ale víc jsem dávat nechtěl. Jedna z holek u pultu se mi docela líbila. Do sálu vstoupil další host. Spoustu jiných jsem přešel bez povšimnutí, ale tohohle jsem zaregistroval okamžitě. Byl to můj známý z dopoledne: chlapík - hranol.

Propletl se mezi hosty, skoro uctivě se vyhnul děvečkám připravujícím místo pro taneční parket a

zamířil přímo ke mně. Na lavici u stolu vklouzl, jako by ta mezera byla připravená přesně pro něj. Mlčel jsem a prohlížel si ho. Z blízka bylo vidět, že mu nos už někdo přerazil - ale srostl mu správně a místo jeho nepozornosti prozrazovala jen nepatrná vyboulenina. Kolem levého oka měl pár jizviček. Takových, co vznikají po tvrdém zásahu pěstí. Na levém líci jsem si všiml jizvy, která kopírovala hranici jeho vousů. Pochopil jsem, že jeho strniště je udržované právě tak, aby ji zdárně maskovalo. Život už ho stačil poznamenat, ale pořád to byl pohledný chlap. Nelíbil se mi a ani jsem nevěděl proč.

"Trvalo mi, než jsem tě našel," řekl.

Měl příjemný melodický hlas, pokud měl hudební sluch, mohl by se klidně živit jako zpěvák. V Saxopolisu a jiných velkých městech impéria nebylo takových málo.

"Klidně jsi mohl zůstat, kde jsi byl," odpověděl jsem vztekle, protože holka, co se mi líbila, odcházela s nějakým chlápkem. Podle jejich předchozího rozhovoru jsem odhadoval, že se sem dnes už nevrátí.

"Prý říkáš, že Kib Beliz vraždí Nadovy lidi a krade mu zboží," pokračoval v rozhovoru, jako bych mu právě vnutil džbán piva.

"Možná. Proč se zajímáš?"

Tři hudebníci, bubeník, houslista a cimbalista začali ladit nástroje a v sále nezbyla jediná nezadaná žena. Až teď jsem zjistil, že ne všechny z nich jsou pracující holky. Byla tu spousta profesionálních tanečnic a možná i osamělých žen. Začal jsem hranola nenávidět. Mohl jsem si zatančit, užít dámské společnosti, poklábosit, povečeřet v doprovodu, prostě mít všechno bez zoufalého pocitu, že to je kvůli pár mincím, které jsou nějakou náhodou v mé kapse. Nepomohlo by, ani kdybych ho okamžitě zabil. Pokud bych to dokázal - nevypadal na bábovku.

"Pomůžu ti s pátráním. Bez nároku na odměnu," stěží jsem zaregistroval jeho odpověď.

"Proč?" zeptal jsem se znovu, ale tentokrát jsem poslouchal pozorně.

"Protože se jmenuji Ryam Beliz," odpověděl.

Kdyby se jen pohnul, měl bych v ruce nůž. Jenomže on seděl nehybně jako skála a upřeně mě pozoroval.

"Ještě jednou: proč?" řekl jsem.

Hudba spustila a v nadšeném potlesku jsem neslyšel ani slovo.

Ve shodě jsme oba zamířili ke dveřím.

"Znám dobrý podnik, kde si můžeme pohovořit a kde -" usmál se, "tě lidé mého otce nebudou hledat."

Dobrý podnik byl tak dobrý, že bych do něj ve svém oděvu a s padesáti zlatými ani nevstoupil. Od doby, kdy jsem jedl ze stříbrných mís a sluha nebo otrok mě doprovázel málem i na záchod, jsem urazil skutečně značný kus cesty. Směřem dolů.

"Večeřel jsi? Zvu tě. Já chci mluvit a potřebuju, abys poslouchal. Ber to jako platbu za tvůj čas," řekl.

"Nevečeřel. Mám hlad jako vlk," zalhal jsem. Sněžené jídlo je věc, kterou vám už nikdo nevezme. Pokud ano a použije k tomu naostřenou ocel, vám už to stejně nebude vadit.

Objednal jsem si nakládané hovězí dušené v zelných listech a potom zapečené do bramborového těsta, gratinované saxpolské muchomůrky a na závěr sladké lívance se smetanou. Ryam se spokojil s prostším jídlem. Já bych to tak udělal také, kdybych musel platit.

"Proč bys mi měl pomáhat potopit tvého otce? A promiň - ty právě nevypadáš na syna jednoho z nejbohatších obchodníků ve městě. Proč bych ti měl věřit jediné slovo z toho, cos mi řekl?" zeptal jsem se a ukrojil si první sousto rafinovaného pokrmu.

Už jsem zapomněl, jaké to je, být bohatý. Mělo to jisté výhody.

"Před sedmi lety jsem svému otci řekl, že je zločinec a má na svědomí smrt spousty lidí, a nechci s ním mít proto nic společného. Je popudlivý a okamžitě se mě zřekl. Pak sice za mnou poslal párkrát lidi s tím, že se stačí omluvit a budu jeho jediný syn a dědic, ale já to nikdy neudělal," začal Ryam. Proti mé vůli mě to zaujalo.

"A co vlastně prováděl tvůj otec, že jsi ho obvinil z takových věcí?" zeptal jsem se.

"Můj otec obchoduje s každým. Je mu jedno, jak jeho partner zboží získal. Může to být pirát,

zloděj. On prostě nakupuje a prodává. A také prodává každému. Jsi hrdlořez? Potřebuješ zbraně pro své lidi? Obrat' se na mého otce. Má na svědomí spoustu lidí."

Chvilí jsem nevěděl, co mu na to mám říct. Můj otec sice přímo se zloději, piráty a vrahy neobchodoval, ale byl tak bohatý, že si na tuhle práci, potřísněnou krví, najímal jiné lidi. V podstatě to bylo úplně stejné. Uznával jsem, že Ryam má pravdu, ale svět byl takový, jaký byl, bez ohledu na to, zda se nám to líbilo, či nikoliv.

"A v čem je příčina tvého striktního chápání morálky?" zapomněl jsem zaujetím na místní styl řeči a vrátil se k jazyku, který mě učili ve školách a kterým se mluvilo doma.

Ryam si naštěstí ničeho nevšiml.

"Kdysi otec hodně cestoval, a protože se od nás a matky nechtěl nikdy na dlouho odloučit, bral nás s sebou. Přepadli nás piráti. Matku si vzali na palubu a nás chtěli uvrhnout do otroctví. Otci se ještě týž den podařilo osvobodit sebe i posádku, zaútočili a zvítězili. Jenže matka už byla mrtvá."

Okamžik vypadal velmi smutně, ale jeho smutek se rychle změnil v tvrdý a nepřístupný výraz.

Někdy to možná byl laskavý člověk, ale jindy asi ne.

"Přesto nevypadáš na syna úspěšného obchodníka," řekl jsem. "Zbraně, jízvy, to, jak se hýbeš.

Klidně bys mohl být profesionální gladiátor."

"Měl jsem bratra. Od narození byl slabý a často nemocný. Poté, co matka umřela, nás otec začal vychovávat každého jinak. Já měl chránit rodinný majetek, velet mužům, rozumět boji a sám být válečník. A on ho měl rozmnožovat. Umřel před pěti lety. Na souchoťiny."

Mohl mi lhát, ale všechno, co říkal, dávalo smysl.

"A proč mi chceš pomoci v hledání důkazů proti tvému otci?" položil jsem poslední otázku.

"Protože podle mě žádné neexistují. Můj otec možná kupuje krvavé zboží, ale nikdy nikoho nezabil, ani k tomu nevydal rozkaz."

"Dneska nařídil, aby mě jeho muži zabili," oponoval jsem.

"Jednal s piráty. Myslel, že jsi provokatér a oni se snaží o nějaký uskok. Navíc - nakousl jsi téma, na které od doby, co jsme se rozešli, reaguje téměř nepřičetně."

Mlčel jsem a přemýšlel.

"Neznáš nějaký slušný nevěstinec? Zdravé a přívětivé holky, zdvořilý barman a tak?" změnil jsem téma.

"Není správné chodit do bordelů," odpověděl.

"Jsi divný a k tomu ještě nebezpečný idealista," oznámil jsem mu.

"To mi otec říkal taky," odpověděl.

"A všechny ty jízvy a zranění, co máš na sobě?" zajímal jsem se.

"To je kvůli prosazování idealismu," ušklíbl se.

Někdy tedy do toho šel opravdu tvrdě.

Naším směrem zamířila nádherná žena. Dlouhé plavé vlasy stažené do neformálního ohonu, jemně růžové rty, dlouhé řasy a klenuté obočí, které snad ani nepotřebovalo zdůrazňovat. Vlnila se, až mi to vyrazilo dech a musel jsem napřít veškerou svou vůli, abych dokázal odtrhnout pohled od jejího výstříhu. Přišla až k našemu stolu, na mě se usmála a Ryamovi něco pošeptala do ucha. Vykouznila odněkud láhev vína a postavila ji před něho na stůl. Políbila ho ještě jednou, usmála se - tentokrát na nás oba - a odešla.

Byla nádherná... A ten úsměv - udělal bych kvůli němu cokoli.

"Na kolik přijde taková holka?" zeptal jsem se tiše.

Podíval se na mě, jako bych měl epileptický záchvat

"To je Vila, má-" zaváhal, "přítelkyně. I když nevím, jak dlouho ještě. Odmítla mou nabídku k sňatku, protože se podle ní živím příliš riskantním způsobem a brzy by ovdověla. Mám dnes narozeniny a tohle je dárek od ní."

Otočil láhev ke mně. Na kousku pergamenu, připevněnému k pečeti, bylo kaligrafickým písmem napsáno jméno vinice, datum sklizně a jméno sklepa, kde víno uplynulých třicet let leželo. Můj otec kdysi chtěl stejné víno od stejného vinaře koupit, ale přes všechny své konexe to nedokázal.

"Ty máš rád víno?" zeptal jsem se.

"Ano, jeden z mnoha mých zlovyků," zasmál se a vykouznil z kapsy vývrtku.

"Musí tě mít hodně ráda," řekl jsem se stěží potlačovanou závistí.

"Nevím, nejsem si jistý," zapochyboval.

Ale já si jistý byl. Skoro jsem už zapomněl, že ženy mají rády muže a muži mají rádi ženy, a milují se spolu ne kvůli penězům, ale protože chtějí. Asi jsem chtěl zapomenout.

"To víno přece nebudeš pít se mnou!" vybuchl jsem, když jsem si uvědomil, že ho opravdu otvírá.

"A proč ne?" nechápal.

Zakroutil jsem hlavou a odešel k baru pro nějaké vhodné sklenice. Byl bych největší blázen na světě, kdybych se ho snažil zastavit.

Druhého dne ráno jsme opustili město a vydali se po kupecké stezce na severozápad. Ryamovi jsem věřil, ale nebyl jsem si jistý, zda naše výprava má nějaký smysl. Na druhou stranu, sám jsem nedokázal vymyslet nic chytřejšího než důkladné prohledání místa, kde byly karavany přepadeny. Nenesli jsme s sebou žádné zbytečné věci a cestovali víc než na lehkou, ale i tak jsme postupovali pomalu. Taumský průsmyk byl o patnáct set metrů výš než Brambag a líné horko říčního údolí postupně vystřídal ostrý horský vzduch, prosycený pryskyřičnou vůní borovic. Čtvrtý den cesty, poté, co jsme přiložili na oheň a uložili se ke spánku, jsem se Ryama zeptal:

"Co budeš dělat, když zjistíme, že tvůj otec opravdu zničil dvě Nadovy karavany?"

Odpovědělo mi jen ticho. Ležel jsem zabalený do pokrývek, díval se na hvězdy nad sebou. Jak se noc ujímala vlády, bylo jich čím dál víc a jejich vznešená studená krása se mi propalovala do duše. Mnohokrát jsem se snažil naučit se jejich jména, ale v průběhu svých cest jsem zjistil, že obloha vypadá z každého místa jinak. Podle mě mají učenci tvrdíci, že země je kulatá, pravdu. To by vysvětlovalo, proč se obloha mění.

"Nevěřím tomu, ale kdyby ano - pokusil bych se ho dostat před soud," odpověděl Ryam ve chvíli, kdy už jsem usínal. Skoro jsem si začal přát, aby v tom Kib Beliz prsty neměl.

Od rána jsem si začal víc uvědomovat vzrůstající nadmořskou výšku a při každém rychlejším pohybu jsem lapal po dechu. Přestože jsme se nacházeli hodně vysoko, bylo údolí hluboké a svahy strmé. Zhruba v poledne jsme dorazili k místu přepadení. Les se táhl do výše všude okolo nás a přechod mezi vzrostlými stromy, kosodřevinou a nehostinnými skalami, porostlými pouze lišejníky, byl nezvykle ostrý. Právě prostředí hlubokých údolí posouvalo hranici trvalého zalednění vzhůru a umožňovalo lesu a jeho obyvatelům přežívat tak vysoko.

"Hej, pojď se tady také rozhlédnout!" vytrhl mě z rozjímání Ryam.

Pil mi krev svými zásadami, moralizováním, pohledem na svět, ale bohužel měl pravdu. Nepřišli jsme sem obdivovat krásu hor, ale zjistit, co se vlastně stalo. Dal jsem se do prohledávání zbytků vozů. Kupecká stezka nevedla přesně po dně údolí, ale kroutila se jako had a vybírala si nejsjízdnější terén. Trosky jednotlivých vozů stály proto poměrně daleko od sebe.

Přišel jsem k prvnímu. Na kostrách lidí a tažných zvířat zůstávaly poslední zbytky tkání, které už ani nepřipomínaly maso, ale spíš jakousi tuhou tmavou hmotu. Zdálo se, že v okamžiku útoku lidé zpanikařili a místo obrany se dali na útěk. To mě překvapilo, protože Nad určitě najímal profesionály. Pokud jsem dokázal posoudit, mrtvé nikdo neokradl, jen jim sebrali meče a kopí.

Kuše, luky ani nože je nezajímaly. Víc jsem ze starých zbytků nedokázal rozeznat.

"Tohle byla ta první," napůl jsem se zeptal a napůl oznámil Ryamovi.

Mlčky přikývl. Pokračovali jsme dál k místu, kde měla být přepadena druhá karavana. Tam na nás čekalo překvapení. Nejprve jsme vyplašili hejno krkavců a smečku malých kojotů. Tihle mrchožrouti se o tak staré mrtvoly většinou nezajímají. Potom jsme mezi napůl shnilými a ohlodanými mrtvolami našli čerstvá těla. Karavana číslo tři byla zmasakrována na úplně stejném místě jako předchozí.

Podíval jsem se vzhůru, jako bych v zelených stěnách tyčících se všude okolo nás mohl objevit případné útočníky. Potlačil jsem obavu - pokud zabili několik desítek lidí, dva osamělí bojovníci proti nim neměli šanci. Ale zase jim nemuseli stát za námahu. Ryam prohledával jeden vůz za druhým, já se zastavil u částečně ohlodané mršiny koně. Puch byl příšerný a nutil ke zvracení, ale potřeboval jsem se podívat. Napůl jsem očekával, že objevím ránu podobnou té, kterou způsobila horská gorila mému vlastnímu hřebci. Jinak jsem si nedovedl vysvětlit, proč by někdo zabíjel užitečná zvířata. Jenomže skutečnost byla jiná: koňský trup byl rozpolcen jediným čistým řezem.

Pak jsem objevil lidi, které někdo zabil úplně stejným způsobem, a na dovršení všeho bylo tělo čistým vertikálním řezem rozdělené na dvě poloviny. To byl nesmysl. Buď byla ve hře nějaká kouzla, nebo mě šálil zrak. Musel jsem se přesvědčit, zda je něco takového možné. Jsem šermíř, vynikající šermíř. Protože stále žiju, můžu říct nejlepší šermíř. Ale něco takového?

Pomocí provazu jsem si stáhl jedno bezhlavé tělo nad koryto potoka, připravil se a řal. Vysloužil jsem si sice dávku mrtvolného plynu přímo do obličeje, ale trup jsem přesekl. Potom jsem neúspěšně vyzkoušel koňskou mršinu. Přetnout ji jediným sekem bylo prostě nad mé síly.

Předpokládal jsem, že i nad síly kteréhokoliv jiného šermíře.

"Zbláznil ses?" zeptal se opatrně Ryam, když mě přistihl u mých perverzních hrátek s mrtvolami a mečem.

"Tenhle masakr nemohou mít na svědomí lidé. Nikdo se nebránil, všichni utíkali od prvního okamžiku. Už jsem se s kouzly setkal a tohle mi je hodně připomíná... Noc se blíží a tábořit právě tady není právě rozumné, pojďme někam dál," navrhl jsem.

Nepředpokládal jsem, že by odporoval.

Opět jsem pozoroval hvězdy a oheň dohořival. Vzduch byl ještě řidší a plíce mě po uplynulém dni bolely. Nemohl jsem se oprostít od zážitků a přes hvězdné pole se mi neustále promítaly obrazy zmračených těl a mého vlastního meče uvězněného v hničících tkáních. Ani čistá obloha, ten sametový pruh posetý nejnádhernějšími démanty, ve srovnání se kterými blednou výrobky z těch nejlepších klenotnických dílen, nedokázal vyhnat z mé mysli pach hničícího masa a grimasy hrůzy na obličejích mrtvých. Těch obličejích, kde měkké maso neokousali havrani, luňáci, kojoti a lišky. Přemýšlel jsem, pozoroval meteority brázdící oblohu a neusínal.

"Prohledal jsem všechny vozy," přerušil noční ticho Ryam.

Jeho hlas zněl stejně svěže jako jindy. Nadmořská výška mě pomalu, ale jistě zmáhala a ten hranolovitý parchant vypadal stále stejně svěží.

"A na co jsi přišel?" zeptal jsem se a někde v průběhu otázky pochopil, proč mě tak rozčiluje, proč ho nemám rád.

On si své vyhnání vybral sám, dobrovolně. Já byl na krvavou stezku osamělého muže vlastně vyhnán. On stále věřil ideálům, já už jen síle svých paží a ostří meče. A ještě se choval, jako by byl ve všem nejlepší.

"Všechny vozy byly prázdné, úplně prázdné," řekl po dlouhé pauze.

"Zboží ukradli," nechápal jsem.

Černá protáhla ohnivá linka meteoritu a na okamžik zastínila studený svit hvězd.

"Ani zrnko obilí, špetka koření, prostě nic," pokračoval Ryam.

Měl jsem pocit, že v tichu slyším, jak se mu závitky pomalu protáčí a hledají řešení. Už jsem nepozoroval oblohu, něco v jeho slovech mě uvedlo na stopu a můj mozek se po ní vydal nezávisle na vůli.

"A víš, co měla tahle karavana vézt?" zeptal jsem se.

"Vím. Vzhledem ke svému původu mám k některým informacím snazší přístup. Koření, hedvábí a obilí. Hlavně hedvábí. Alespoň podle údajů z celních dokladů. Když platíš clo předem, je nižší." odpověděl.

"Kdybys byl zloděj, měl dobře zorganizované muže a nebál se, kde bys karavanu přepadl?" nadhodil jsem.

"O hodně níž. Ušetřil bych si cestu, námahu a zdraví, protože tady už někteří lidé dostávají vysokohorskou horečku."

Uklidnil mě. Alespoň jsem věděl, proč se cítím tak špatně.

"Nad Jelíkem před pěti dny koupil na trhu třikrát větší množství hedvábí než obvykle. Docela neobvyklý tah, pokud plánoval dovést do města velký náklad hedvábí," pronesl jsem.

"A já se vsadím, že v těch vozech nebyla ani špetka koření," dopověděl.

Oba jsme věděli, co to znamená - Nad sám ničil své karavany.

"Co by z toho měl?" položil jsem otázku, aniž bych vyslovil, nač se přesně ptám.

"Zostuzení a obchodní izolaci mého otce. Navíc, pokud si náklady pojistil, nemusel ani příliš trátit. Při troše podfukaření mohl naopak vydělávat," řekl Ryam.

"Kdybych hrál takhle drsnou hru, asi bych sem někoho poslal, aby se přesvědčil, že vše dopadlo, jak jsem plánoval," doplnil jsem.

"A zabil bych člověka, kterého jsem najal, abych byl před ostatními obchodníky z obliga. Podívejte, vždyť já jsem zaplatil lovce odměn, aby objevil pachatele," pokračoval Ryam v úvahách.

"Lovce odměn odnikud, chlapa, kterého nebude nikdo postrádat. To sedí. Putovali jsme hodně rychle, nevěřím, že nás mohou v noci nějakí městští hejsci dostihnout. Zítra je také den," zívá jsem.

"I já jsem městský hejsk," zabručel ospale Ryam.

Těsně před usnutím jsem si uvědomil, že možná máme s našimi dohady pravdu, ale pořád netušíme, jaké síly Nad Jelig ke zmasakrování lidí použil.

Ráno jsme se oba vzbudili za svítání. Rozdělalí jsme oheň, který stěží rozehrál koflík kávy pro každého, a potom beze slova domluvy kontrolovali výstroj, jako bychom skutečně měli na dnešek domluvený souboj. V duchu jsem neustále přemýšlel o zkáze na stezce pod námi. Už jsem se setkal s kouzly. A i když tomu věřil jen málokdo, přesvědčil jsem se, že jejich ničivá síla přesahuje lidské chápání. Věděl jsem však, jak se bránit - čarodějové, alespoň prozatím, byli smrtelní a poctivá ocel je poslala na cestu k jednookému převozníkovi stejně jako kteréhokoliv jiného obyčejného člověka. Jenomže jak zabít čaroděje, který dokáže působit takovou zkázu čepelí, hlavní zbraní válečníka?

Neměl jsem nejmenší ponětí, ale protože Ryam byl klidný, nezbylo mi než se chovat stejně. Začínal mě opravdu rozčilovat.

Vrátili jsme se k místu masakru a našli si úkryty, ze kterých jsme měli rozhled na cestu pod námi a viděli bychom případné příchozí. Mezi troskami jsem objevil ucházející kuši. Ze svých zásob jsem vyměnil tětivu a natáhl ji. Se dvěma střelami v pohotovosti jsem se cítil trochu lépe.

Den plynul, mrtvoly stárly a vzduch v okolí houstl. Po poledni mi mé včerejší myšlenkové konstrukce připadaly chatrné a nesmyslné, ale zkušenost mi napovídala, že čekat se vyplácí. Ryama jsem za celý den nezahlédl, věděl jsem jen, že se skrývá nalevo ode mě, trochu výš ve svahu.

Byli lepší, než jsem myslel - šli potichu, bez zbytečných řečí. Naštěstí s sebou měli lehký vozík a jeho kola při jízdě po rozbité stezce vydávala natolik nepřírozený zvuk, že mě to vyburcovalo. V čele jejich malé družiny pochodoval těžkotonážník Valeg. Měl dvacet kilo přes váhu, ale dýchal pomalu a zhluboka, a že se namáhá, prozrazovaly jen temné skvrny potu na hrudníku. Další čtyři muže jsem neznal. Na dvoukoláku vezli tři ženy. Všechny svázané, s roubíky v ústech. Vypadaly zuboženě, jako by spoutané strávily celou cestu. Ani jednu z nich jsem nikdy neviděl, ale podle zbytků nalíčení a oblečení vypadaly jako pracující holky.

Postavil jsem se a ukázal se jim. Jednu kuši jsem držel viditelně, druhou za tělem.

"Ahoj, vy tam, co tu děláte? A odpovězte rychle, protože jinak -" místo vysvětlení jsem na Valega namířil kuši.

Okamžik vypadal překvapeně a nejistě, vzápětí se široce usmál. Vypadal přitom docela sympaticky.

"My dva přece pracujeme pro stejného šéfa. Potkali jsme se na schodech, když jsem šel spráskat toho tupého písaře!" snažil se mi připomenout.

Současně však nenápadně kývl na své muže, aby se rozestoupili.

"Ten důvod," pobídl jsem ho.

"Přece bys mě jen tak nezastřelil," zašklebil se přátelsky.

"Ale klidně," odpověděl jsem ve stejném duchu a zmáčkl spoušť.

Nečekali to a moment překvapení mi dal příležitost vystřelit na nepohyblivý cíl ještě jednou. Tři zbylí tasili zbraně a vyrazili na mě.

"Ryame!" zařval jsem, vytáhl z bandalíru dva nože a levou i pravou rukou současně je bez váhání hodil. Levý chlap šel k zemi, pravého ostří zasáhlo pod špatným úhlem a odrazilo se od zbroje. Jeho kumpán postupoval jen o pár kroků za ním. Tasil jsem, on současně sekl shora, vykryl jsem a z nízké kvinty přešel až do zarázu, vzápětí se úkrokem přesunul na vnější, pro mě nevýhodnou stranu a současně ho nápořem odhodil vzad na jeho parťáka. Nepočítal se sklonem svahu a ztratil rovnováhu; na okamžik se přestal krýt, má čepel prošla po jeho a sekla ho přes břicho. Rozhodil ruce, odrazil jsem se a kopl ho do hrudi. V pádu srazil muže za sebou na zem. Byl jsem u něho dřív, než se stačil vyprostit, a bodl jsem ho do obličeje. Coupe de grace.

Těžce oddychující jsem se otočil, abych zjistil, kde se schovává ten zbabělý parchant Ryam. Ze

svého nového místa jsem ho viděl. Právě probodl jednoho muže a druhému, kterého použil jako nedobrovolný štít, podřízl krk. Další dva leželi na zemi. Nechápal jsem, jak je dokázal vyřídit tak rychle a potichu.

"Nadovi muži," odplivl jsem si.

V plicích mě pálo a oddechoval jsem jako po příliš dlouhém sprintu.

"Tuhle hru jsme vyhráli!" zhodnotil jsem pohled na devět mrtvých.

Ryam zavrtěl hlavou a najednou byl bledý jako křídový panák. Pomalu ukázal svým zakrváceným mečem za mě. Otočil jsem se.

Z lesa právě vystupovala řada horských goril. Blížily se po dvou v uspořádané rojnici. Byly ještě docela daleko, ale já si přesně pamatoval, jak rychlé umí být, když chtějí. Jenomže tyhle vypadaly trochu jinak než zvíře, které mi zabilo koně. Pohlaví měly zakryté bederní rouškou a každá v ruce držela meč. Meč bylo špatné slovo - spíše obrovskou mačetu, jejíž masivní čepel dokázala vydržet příšernou razanci jejich seků. Už jsem věděl, jak byli přepůleni koně i celí lidé. Gorily se pomalu blížily a ocel v jejich tlapách se výhruzně leskla. Největší z nich se postavila před nás a o svou zbraň se opřela jako o klacek. Nebylo to zvíře, ale myslící bytost. Na první pohled arogantní a pyšný náčelník kmene.

Očima ukrytýma pod mohutnými nadočnicovými oblouky si bystře prohlížel okolí. Na okamžik se pohledem zastavil na mrtvých, potom se soustředil na nás dva a následně hledal další společníky. Nikde je neviděl a správně usoudil, že jsme sami.

"Ty žena. Dát nám žena a my nechat jít muž," promluvil nakonec hlubokým chraplavým hlasem.

Okamžik mi trvalo, než jsem pochopil, že doopravdy mluví a nejsou to jen nějaké skřeky. "Proč my dát žena?" napodobil jsem jeho způsob. "My zabít mnoho malých lidí na slovo malý muž s ocel na prst," výmluvně naznačil tvar prstenu. "On slíbit za každá smečka lidí sekavá ocel a žena. My mít málo žena. Kmen slabý a umírat. Potřebovat žena. Dát nám žena a vy jít živí pryč."

Mýty předstihly očekávání. Někde v hloubi hor, v údolích, kam nikdy noha civilizovaného člověka nevročila, opravdu žili inteligentní opi, kteří teprve vykročili na stezku vedoucí k civilizaci. A hned na jejím začátku se potkali s námi, stojícími o pár příček výš. Okamžitě jsme je dokázali využít k vlastním intrikám. Právě teď však jejich síla mnohonásobně převyšovala mou a Ryamovu. Všechny výhody byly na jejich straně. Vzpomněl jsem si na zaržání hřebce a praskot lámaných kostí. Mráz mi přeběhl po zádech.

"Znáš ty holky?" zeptal jsem se Ryama, ale pohled jsem přitom neodvrátil od gorilího náčelníka.

"Ne," odpověděl.

Jeho hlas zněl pořád stejně zvučně, můj mi připadal jako pištění vyděšeného kuřete. Ale já jsem už gorilu v akci viděl, on ne.

"Jsou to štětky z Brambagu," řekl jsem.

"Asi ano," potvrdil.

"Nikomu na nich nezáleží," mluvil jsem dál.

Gorilí náčelník nás klidně pozoroval. Opíral se o svou obrovskou mačetu a nedalo se rozeznat, zda našim slovům rozumí, či ne. Zřejmě kdysi zajali nějakého člověka, který je naučil obecnému jazyk a možná je i ponoukl k prozkoumání světa vně jejich horských údolí.

"Asi nezáleží," souhlasil Ryam znovu.

"Ale nechat je v tom nemůžeme," řekl jsem tiše a zaklínal ho, aby si vzpomněl na svou krásnou přítelkyni, na otce, který pro něj nashromáždil velký majetek, a na život, který na něj tam dole čeká.

"Nemůžeme," řekl.

"My nedat ženy, my bojovat o ně!" prohlásil, aby to všichni slyšeli.

Bál jsem se toho a současně se mi ulevilo. Volba byla učiněna a věděl jsem, že se za ni do smrti nebudu muset stydět. I když ta měla přijít téměř okamžitě.

Gorily pokývaly hlavami, jako by je naše odpověď nepřekvapila, ale očekávaly ji.

"Škoda zabít tak mnoho bojovníků! Náčelníci bít jeden druhého! Kdo vítěz, vzít ženy!" navrhl jsem.

Jejich velitel se znovu podíval na mrtvé okolo a na můj štíhlý meč. Vypadal jako gorila, byl gorila, ale myslelo mu to. Chápal, že ocel dokáže proniknout i sebevětším svařem.

"Dobrá slovo," obnažil své tesáky, což měl asi být triumfální úsměv. "Bít holá ruka, vítěz vzít žena!"

Byl lepší diplomat než já a převezl mě.

"Ty velký. My dva bít s tebou. Vítěz mít žena!" zasáhl do debaty Ryam.

Byl hlupák. Mohl přežít, takhle umřeme oba. Ale gorilštinu zvládal stejně dokonale jako já.

Bez dalšího zdržování jsme odložili meče a postavili se proti gorilímu náčelníkovi. Jeho bojovníci nás obstoupili ve velkém půlkruhu. Pokud si byli vědomi našich nožů, nedávali to nijak najevo.

Cítil jsem se, jako bych se chystal rozběhnout proti sedm metrů široké hradbě a přihlížejícím tvrdil, že ji určitě prorazím hlavou.

"Vsadím se, že umřeš dříve než já!" zašklebil jsem se na Ryama.

"Uvidíme," odpověděl a začal se posunovat stranou, abychom mohli napadnout lidoopa každý z jiného směru.

Přiblížil jsem se a zaútočil ve stejné chvíli jako on. Tvrdě jsem udeřil do místa, kde měl být solar, a vzápětí do boku. Chlupaté ruce, rozmazané rychlostí, jsem se vyhnul jen částečně a měl jsem pocit, že jsem přišel o kůži z půlky obličeje; o jejím chycení a nasazení páky jsem si mohl nechat jen zdát. Ryam na okamžik strhl pozornost na sebe a já zaútočil na krk, na spánek, na čelist. Jako bych bušil do zdi. Zespodu se mihl loket a promáčkł mi břicho až k páteři. Instinktivně jsem nahnul hlavu na stranu, gigantická pěst mě lízla, ale bleskově následující spodní hák mě vymrštil do výše. Slunce, obloha i zeleň lesa se mihla v jediné rozmazané šmouze, náraz o zem mě zbavil vědomí.

Otevřel jsem oči. Gorila klečela na Ryamovi, ten měl volnou jedinou ruku. Věděl jsem, že má na předloktí nůž stejně jako já.

"Propíchni ho!" řval jsem.

Pěst dopadla, Ryam sebou i v klinči mrskł a uhnul. Postavil jsem se, zem uhnula a okamžitě jsem upadł.

Další úder do kamenů op neriskoval a pokoušel se Ryamovi utrhnout hlavu. Jenomže on pořád nějakým zázrakem vzdoroval.

"Zapíchni ho!" zachrčel jsem, ale to už jsem běžel.

Odrazil jsem se a kopl. Levá noha, pravá, levá. Spánek, čenich, spánek. Pak mě v letu zachytilo černé chapadlo a srazilo k zemi. Přestal jsem vidět na jedno oko. Ryam kopl gorilu do kolena, podklouzl pod její pařátou a dokonalým tomoinage chvatem s ní praštil o zem. Než stačil uhnout, nabralo ho obrovské chodidlo do hrudníku a odhodilo někam do dále.

Přiskočil jsem, při vstávání se mi podařilo opa podmést a potom patou kopnout do spánku. Stejně se zvedl a já už nebyl schopný uskočit. Uchopil mě svými obrovskými pažemi. Nesnažil se mi stisknout hlavu, zvedl mě do výšky rovnou za hrudník a začal tisknout. Má žebra zaprotestovala, zaplavila mě bolest, na okamžik jsem ochabl. Ve velkých očích jsem spatřil poznání triumfu. Spočil jsem ruce do kladiva a zespodu udeřil na jeho předloktí. Tlak zesílil, slyšel jsem zřetelné prasknutí první kosti, nohama jsem se marně snažil dotknout země.

"Zabodni ho, zabodni ho!" křičel někdo.

Udeřil jsem podruhé. Gorilák se začal usmívat, v ústech jsem ucítil krev. Ještě jednou, ještě jednou. Dával jsem do ran všechno a snažil se trefovat stále do stejného místa. Pak povolila další kost a tentokrát to nebyla moje. Op se prohnul, aby mnou mrštil o zem, a v té chvíli se vzduchem mihl rozmazaný stín a udeřil ho do boku. Všichni tři jsme se rozpláclí na zem.

Rozednilo se. Polykal jsem krev, v hlavě mi hučelo. Ryam ležel jen kousek vedle mě. Měl otevřené oči, ale nehýbal se. Náš sok se nejistě postavil, levá paže mu zchromle visela podél těla.

"Dorazím tě," zachrchlal jsem, ale musel jsem zmlknout, protože mě dusila vlastní krev.

Zvednout jsem se nedokázal. Op se rozhlédl a s výrazem triumfu uchopil svou mačetu, postavil se nade mě a rozmáchl se.

"Sračka, jsi sračka, nedržíš slovo," plival jsem na něho krev.

Strnul uprostřed pohybu, z hrudi mu náhle trčel oštěp, který jeho mohutné tělo propíchnł skrz na skrz. Sevřel čelisti a pokusil se ránu dokončit. Další oštěp ho zasáhl do břicha a poslední mu probodł krk. Mačeta mu vypadla z ruky a zazvonila o kámen, pomalu a neochotně, jako by si odmítal připustit vlastní smrt, přepadł dozadu. Podíval jsem se směrem, odkud zaútočili naši

zachránci. Tam stály jen horské gorily se svými zbraněmi, tři vrhací oštěpů ještě v útočné pozici.

"Slovo, muž držet slovo," řekl jeden z nich, otočil se a zamířil k lesu.

Jeho druhové ho následovali.

Z posledních sil jsme rozvázali ženy a požádali je, ať nás svezou dolů do civilizovanějších oblastí.

Oba jsme nutně potřebovali doktora.

Ležel jsem na kodrcajícím vozíku, díval se na zatažené nebe nad sebou a nahlas přemýšlel. Bylo to lepší než mlčet.

"Přerazil ti nos," oznámil jsem Ryamovi škodolibě.

"Tobě taky," oplatil mi.

"A vypadáš, jako by ti po tváři přeběhlo stádo koní," poškleboval jsem se mu dál.

Všechno bylo lepší než mlčet. Měl jsem strach, že bych usnul a už se neprobudil.

"Zato tobě z obličeje nezůstalo nic," kontroval a usmíval se přitom jako idiot.

Nahnul jsem se přes postranici, abych se vyzvracel. Můj mozek toho měl po všech těch úderech prostě dost.

"Mají smůlu. Jsou příliš čestní, aby v souboji s námi obstáli," vrátil jsem se k setkání s našimi zvířecími bratránky. "Pokud chtějí přežít, musí se nám vyhýbat. To je jejich jediná šance. Slyšíš? Co ty na to?" zeptal jsem se Ryama, ale neodpovídal mi.

"Věděl jsem, že nic nevydržíš, jsi hned v bezvědomí, měkoto," posmíval jsem se mu.

"Pane, ale vy jste omdlel první a už jste se stačil probrat!" oznámila mi trochu nevhod jedna z žen.

"Pár ran a prospí celý den, hrůza," zakřenil jsem se na ni, "to já jsem jako čiperka!"

Staral jsem se o zábavu celou cestu a až před branami Brambagu jsem uvěřil, že oba přežijeme.

Zotavování nám trvalo zhruba čtrnáct dnů. Ryam se uzdravil díky láskyplné péči jeho přítelkyně a já díky své zvířecí houževnatosti. Když jsme se společně prohlásili za zdravé, oznámil mi, že se bude ženit.

"Říkal jsi, že neschvaluje tvůj styl života!" nechápal jsem náhlou změnu.

"Čeká se mnou dítě," vysvětlil suše.

"To bych do tebe neřekl! Zásadový člověk jako ty -" vložil jsem do věty veškeré farizejství, kterého jsem byl schopen, a nechal ji nedokončenou.

"Účel světí prostředky," pokrčil rameny a šťastně se při tom usmíval. "Od svatby jsem usedlý člověk," slíbil.

Dokonce mě na oslavu pozval, ale podezříval jsem ho, že to udělal jen proto, aby jeho nastávající viděla, že existují i ošklivější chlapi než on, protože souboj s opem mu na kráse nepřidal. S díky jsem jeho pozvání odmítl. Neměl jsem pocit, že bych tam patřil. Jeho otci jsem prodal informaci o Nadových aktivitách a ze samotného Nada jsem hodlal vymáčknout tři sta zlatých za to, že ho usvědčím. Měl jsem na to smlouvu. A pak se na tabuli před sídlem správce objevily nové plakáty: 'Hledán živý, nebo mrtvý. Za vraždu a žhářství, odměna tři sta zlatých'. ...tohle byl můj svět, ne účast na rodinné oslavě.